

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 896

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 22 decembrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.513 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2-3	Decizia nr. 1.562 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	8-9
Decizia nr. 1.519 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (3) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice	3-4	Decizia nr. 1.568 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă.....	9-10
Decizia nr. 1.520 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției	5-6	Decizia nr. 1.574 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 lit. d) și e) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	11
Decizia nr. 1.552 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 1.579 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	12-14
		Decizia nr. 1.604 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.513

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Cristina Trăilă în Dosarul nr. 10.352/300/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.352/300/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cristina Trăilă într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, aflată în stadiul procesual al recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât, contrar dispozițiilor constituționale care garantează dreptul de liberă circulație, conferă agentului de poliție posibilitatea de a dispune suspendarea dreptului de conducere pentru o perioadă de 60 de zile. Mai susține că se instituie o situație de inegalitate, fiind defavorizată persoana care, urmare a nerespectării semnificației unui semn de circulație, a lovit un alt autovehicul, față de cea care nu a lovit alt vehicul, deși a încălcat aceeași normă juridică.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege ce formează obiectul excepției sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 101 alin. (3) lit. a): „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avariarea unui vehicul sau alte pagube materiale.*”

În argumentarea neconstituționalității textului de lege criticat, autorul excepției își raportează critica la prevederile art. 25 din Constituție și la cele ale art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră libertatea de circulație, precum și la prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală privind egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări și la cele ale art. 14 din convenția amintită, referitoare la interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor de lege criticate în prezenta cauză, sub aspectul pretinsei încălcări a dreptului de liberă circulație, iar prin Decizia nr. 480 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 4 mai 2009, a constatat că acestea sunt constituționale. În spiritul jurisprudenței sale constante, Curtea a reținut că dreptul la liberă circulație, astfel cum este consacrat prin dispozițiile art. 25 din Legea fundamentală, vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, care nu include, însă, și dreptul de a conduce autovehicule, respectiv de a deține un permis de conducere auto în acest scop. Întrucât prevederile constituționale nu fac referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație, fiecare cetățean poate folosi mijloacele de transport pe care le consideră potrivite (rutiere,

feroviare, aeriene, fluviale, navale, mijloace de transport în comun sau personale), sub condiția respectării regulilor impuse prin actele normative care reglementează utilizarea acestora.

În continuare, Curtea constată că nu poate reține critica potrivit căreia textul de lege criticat ar crea o situație discriminatorie, defavorizând persoana care, în urma nerespectării semnificației unui semn de circulație, a lovit un alt autovehicul, față de persoana care nu a lovit alt vehicul, deși a încălcat aceeași normă juridică. În repetate rânduri, Curtea Constituțională a stabilit, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității atâta vreme cât situațiile avute în vedere sunt diferite. Or, în cazul de față, este

evidentă deosebirea existentă între cele două ipoteze evocate de autorul excepției. Deși desprinde identitatea situațiilor din nesocotirea aceleiași prevederi legale, respectiv cea referitoare la nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, autorul excepției omite să observe că situațiile juridice evidențiate sunt esențialmente diferite sub aspectul consecințelor acestei nerespectări. Producerea unui accident de circulație din care au rezultat avarierea unui vehicul sau alte pagube materiale reprezintă o justificare obiectivă și rațională care îndreptățește legiuitorul să stabilească un tratament juridic diferențiat față de situația în care un astfel de accident nu a avut loc.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Cristina Trăilă în Dosarul nr. 10.352/300/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.519

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (3) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (3) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompac Internațional” — S.A. și Dan Constantin Grițac în Dosarul nr. 41.007/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal răspunde Dan Constantin Grițac, prin avocat, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât, în cadrul opoziției la vânzare, debitorul obligației de plată este limitat numai la aspectele legate de stingerea creanței prin plată și de modalitatea de vânzare a bunului ce constituie obiectul executării silită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției ridicate, arătând, în esență, că Legea nr. 99/1999 este o lege specială, derogatorie de la dreptul comun.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 41.007/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a**

comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (3) din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompac Internațional” — S.A. și Dan Constantin Grițac într-o cauză având ca obiect o opoziție la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul criticat este contrar art. 1 alin. (4) și (5), art. 16 alin. (1), art. 21, art. 24 și art. 61 alin. (1) din Constituție, deoarece poate fi interpretat în sensul că, în cadrul opoziției la vânzare, reclamantul poate critica numai aspecte legate de stingerea creanței prin plată și de modalitatea de vânzare a bunului ce constituie obiectul executării silite. În ipoteza în care creditorul optează pentru executarea silită reglementată de Legea nr. 99/1999, titularul opoziției la vânzare este lipsit de posibilitatea de a-și formula apărările admisibile în cadrul executării silite de drept comun. Astfel, este împiedicat accesul la justiție și este încălcat dreptul la apărare, deoarece acesta poate fi exercitat doar în limita prevederilor art. 75 alin. (3) din Legea criticată. Or, restrângerea exercițiului acestor drepturi este contrară dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (3) din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompac Internațional” — S.A. și Dan Constantin Grițac în Dosarul nr. 41.007/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 75 alin. (3) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 mai 1999, care au următorul cuprins: „*Instanța poate dispune încetarea executării pornite de creditor, dacă debitorul a plătit potrivit art. 66, precum și restituirea bunului de către debitor. Dacă instanța constată că vânzarea ar urma să se facă cu încălcarea dispozițiilor art. 69 alin. (2) și (3), va stabili condițiile și regulile corespunzătoare și va încuviința vânzarea.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (4) și (5) privind statul român, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind liberul acces la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată că aceasta se impune să fie respinsă ca inadmisibilă, întrucât autorul excepției se referă la o ipoteză de interpretare a dispozițiilor criticate în sensul căreia titularul opoziției la vânzare ar putea invoca numai critici limitate la stingerea creanței prin plată și la modalitatea de vânzare a bunului ce constituie obiectul executării silite, iar în acest mod s-ar aduce atingere dispozițiilor constituționale menționate.

În aceste condiții, excepția supusă controlului nu este o veritabilă excepție de neconstituționalitate, deoarece critica nu vizează dispoziția legală, ci o ipoteză de interpretare a acestei dispoziții de către instanțele de judecată. Modul de aplicare și de interpretare a legii este de competența instanțelor de judecată, conform dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit cu care „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”. Curtea poate exercita controlul de constituționalitate numai cu privire la o lege sau o ordonanță în vigoare, sau la dispoziții cuprinse în acestea, iar nu și asupra constituționalității interpretării lor, potrivit competenței sale care este strict și limitativ prevăzută de art. 146 lit. d) din Constituție și art. 29 din Legea nr. 47/1992.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.520

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Florin Purigiu și Călin Dragoș Alin în Dosarul nr. 1.420/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.420/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției**, excepție ridicată de Florin Purigiu și Călin Dragoș Alin într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care li s-a respins acordarea sporului de doctorat prevăzut de art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât titlul științific de doctor nu reprezintă o condiție de exercitare a calității de judecător sau procuror. Se arată că recunoașterea acestui spor, indiferent de performanțele profesionale ale deținătorilor titlurilor de doctor sau doctor docent, constituie o discriminare în raport cu magistrații care au o pregătire profesională mai temeinică decât cea a doctorilor în drept în chiar domeniul de activitate în care aceștia și-au obținut titlul științific. În fine, constituie o altă discriminare faptul că textul criticat nu recunoaște în mod circumstanțiat acest spor, astfel încât se poate ajunge la situația ca un magistrat să obțină acest spor în

condițiile în care domeniul în care s-a obținut titlul științific nu are nicio legătură cu activitatea judiciară.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată, întrucât instituirea unui spor de doctorat la indemnizația de încadrare brută lunară, fără a se distinge între un titlu științific obținut în materia dreptului sau unul într-o altă materie, nu are o justificare obiectivă și rezonabilă și nu își găsește reflectarea în munca prestată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial la României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, care au următorul cuprins :

„Art. 5. — Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți care posedă titlul științific de doctor sau doctor docent beneficiază de un spor de 15% din indemnizația de încadrare brută lunară, care se acordă de la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a solicitat”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele texte vizând principiul egalității în drepturi și al nediscriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că sporul de 15% din indemnizația de încadrare brută lunară acordat judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat

acestora și magistraților-asistenți care posedă titlul științific de doctor sau doctor docent reprezintă drepturi salariale suplimentare. Acordarea unor asemenea drepturi de natură salarială, care nu aparțin sferei drepturilor și libertăților fundamentale, ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului. Desigur, o atare opțiune nu este una nelimitată, în sensul că la baza acesteia trebuie să stea o rațiune suficientă pentru instituirea unui asemenea spor. Astfel, rațiunea acordării acestui spor este încurajarea magistraților de a participa activ în viața științifică, de a-și perfecționa cunoștințele într-un domeniu dat și de a-și îmbunătăți performanțele profesionale la locul de muncă. Prin urmare, legiuitorul poate acorda un supliment la indemnizația de încadrare pentru cei ce dețin calitatea de doctor sau doctor

docent, opțiunea sa fiind legitimată din punct de vedere constituțional.

În raport cu critica ce vizează faptul că acest spor se aplică generic magistraților care dețin titlul de doctor sau doctor docent, fără a se distinge între titlul științific obținut în materia dreptului sau în alte materii, se reține că aceasta apare ca fiind o chestiune de interpretare și aplicare a legii. Angajatorul, precum și instanțele de judecată trebuie să interpreteze și să aplice acest text în raport cu rațiunea care a stat la baza adoptării sale. Astfel, aceștia trebuie să interpreteze în mod teleologic dispozițiile legale criticate, fiind evident că acest spor vizează numai domeniul în care magistrații, prin definiție, își desfășoară activitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Florin Purigiu și Călin Dragoș Alin în Dosarul nr. 1.420/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.552

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cătălin Radu Stamate în Dosarul nr. 21.070/299/2008 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Cătălin Radu Stamate, avocatul ales, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 21.070/299/2008, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Cătălin Radu Stamate într-un dosar având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile articolului criticat nu îndeplinesc condițiile esențiale ale clarității și previzibilității legii, consacrate în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și care, în temeiul art. 20 din Constituția României, au aplicabilitate directă în dreptul intern și forță juridică supraconstituțională, în măsura în care aceste prevederi sunt mai favorabile decât cele constituționale. Prevederile criticate sunt neconstituționale atâta vreme cât nu prevăd niciun criteriu clar pentru instanțele judecătorești de a diminua sau nu onorariul avocatului și creează astfel posibilitatea pronunțării unor sentințe arbitrare. Criteriile menționate de legiuitor în teza finală a art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, și anume valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat, sunt extrem de vagi și largi și nu sunt de natură să înlăture arbitrarul.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivite de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.*”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cătălin Radu Stamate în Dosarul nr. 21.070/299/2008 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 alin. (2) și art. 21 privind liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții legale în raport cu critici asemănătoare. Astfel, Decizia nr. 401 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 septembrie 2005, Curtea Constituțională a reținut că prerogativa instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumului onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse, este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să-i fie opozabil. Or, opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil.

În sensul celor arătate este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, investită fiind cu soluționarea pretențiilor la rambursarea cheltuielilor de judecată, în care sunt cuprinse și onorariile avocațiale, a statuat că acestea urmează a fi recuperate numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare care au fost în mod real făcute în limita unui cuantum rezonabil.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută. De altfel, în ceea ce privește problema clarității și previzibilității legii, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în *Cauza Hertel contra Elveției* din 25 august 1998 (§35) că previzibilitatea legii nu trebuie să fie neapărat însoțită de certitudini absolute. Certitudinea, chiar dacă este de dorit, este însoțită câteodată de o rigiditate excesivă, or, dreptul trebuie să știe să se adapteze schimbărilor de situație. De asemenea, în *Cauza Vogt contra Germaniei* din 26 septembrie 1995, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (§48) a mai afirmat că nivelul de precizie cerut de legislația internă depinde într-o mare măsură de textul analizat, de domeniul pe care îl acoperă și de calitatea destinatarilor săi. Pe de altă parte, revine în primul rând autorităților naționale sarcina de a interpreta și aplica dreptul intern (*Hotărârea Chorherr contra Austriei* din 25 august 1993, paragraful 25).

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.562

din 19 noiembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a)
din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Mircea Sâna în Dosarul nr. 2.767/102/2008 (nr. vechi 5.449/2008) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, arătând că aspectele invocate de autorul excepției vizează probleme de aplicare a legii, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.767/102/2008 (nr. vechi 5.449/2008), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**. Excepția a fost ridicată de Sâna Mircea cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt discriminatorii, întrucât creează o situație favorabilă unor persoane încadrate în unități miniere față de alte persoane încadrate la alte societăți comerciale neminiere, care însă desfășoară același tip de activitate, în aceleași condiții de muncă.

Tribunalul Mureș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât problemele puse în discuție țin de interpretarea și aplicarea legii. Astfel, arată că, deși textul de lege criticat se referă doar la unitățile miniere, Legea nr. 226/2006 reglementează situația persoanelor care au desfășurat munca în condiții speciale, în această categorie încadrându-se și autorul excepției.

Avocatul Poporului, invocând considerentele Deciziei nr. 332/2009 a Curții Constituționale, arată că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, așa cum au fost modificate prin articolul unic pct. 3 din Legea nr. 338/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

Art. 20 alin. (1) lit. a): „*În sensul prezentei legi, locurile de muncă în condiții speciale sunt cele din:*

a) *unitățile miniere, pentru personalul care își desfășoară activitatea în subteran cel puțin 50% din timpul normal de muncă în luna respectivă;*”.

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar art. 16 alin. (1) din Constituție care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii. De asemenea, susține că sunt încălcate și prevederile art. 38 alin. (2) din Constituție. În realitate, Curtea constată că sunt avute în vedere prevederile art. 41 alin. (2) care consacră dreptul salariaților la măsuri de protecție socială.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu aceleași critici ca și cele formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 332 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, Curtea a respins ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate, constatând că legiuitorul a dorit să reglementeze distinct cotele de contribuții de asigurări sociale în funcție de condițiile de muncă, precum și criteriile care definesc fiecare categorie de locuri de muncă în parte, iar instanța de contencios constituțional nu poate interveni în această atribuție de reglementare ce revine exclusiv legiuitorului. În același timp, însă, a amintit că, potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, „*alte locuri de muncă în condiții speciale decât cele prevăzute la alin. (1) pot fi stabilite numai prin lege*”. Or, anexa nr. 2 la Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, menționează, la nr. crt. 40, Societatea Comercială „Hidroconstrucția” — S.A. București, societate la care era angajat contestatorul din respectiva speță la data emiterii deciziei de pensionare și la care a fost angajat și autorul prezentei excepții de neconstituționalitate.

În consecință, locurile de muncă în condiții speciale sunt atât cele menționate la alin. (1) lit. a) al art. 20 din Legea nr. 19/2000, cât și cele prevăzute la alin. (2) al aceluiași articol.

Prin urmare, în mod asemănător celor reținute în decizia amintită, rezultă că și în prezenta cauză aspectele invocate de autorul excepției țin, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii care revin competenței instanței de judecată, iar nu competenței instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Mircea Sâna în Dosarul nr. 2.767/102/2008 (nr. vechi 5.449/2008) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.568

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Sindicatul Lucrătorilor Portuari din „Minmetal” în Dosarul nr. 10.797/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă partea Societatea Comercială „Minmetal” — S.A. din Constanța, prin avocat. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul părții prezente pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.797/118/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Lucrătorilor Portuari din „Minmetal” cu prilejul soluționării unui conflict de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează „că se poate înregistra contractul colectiv de muncă în acele unități în care există mai multe sindicate din care niciunul nu îndeplinește cerința de reprezentativitate de o treime (respectiv toate au reprezentativitate prin afiliere) doar cu semnătura unui singur sindicat minoritar prin raportare la celelalte.” Consideră că o asemenea interpretare ar contraveni prevederilor art. 40, art. 41 alin. (5) și art. 43 din Constituție, cât și prevederilor art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 3, art. 8 și art. 11 din Convenția nr. 87/1948 a Organizației Internaționale a Muncii. Astfel, arată că, dacă un contract colectiv de muncă poate fi înregistrat doar cu semnătura sindicatului minoritar, membrilor de sindicat din sindicatul majoritar nu li se mai garantează dreptul la negocieri colective, aceștia fiind excluși de la negociere. De asemenea, atât timp cât acest contract este valabil, salariații sindicatului majoritar nu-și mai pot exercita dreptul la grevă. În plus, sindicatul majoritar fiind lipsit de posibilitatea de a-și mai realiza obiectivele pentru care a fost înființat, salariații vor adera, împotriva voinței lor, la sindicatul minoritar, astfel că este încălcat însuși dreptul de asociere liberă în sindicate.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că dispozițiile de lege criticate nu încalcă dreptul la negociere colectivă, care există, prin ipoteza art. 26 din Legea nr. 130/1996, și nici dreptul la grevă, care nu este interzis, direct sau indirect, prin dispozițiile legale în cauză. De asemenea, consideră că argumentele autorului excepției referitoare la reprezentarea părților constituie o opțiune a legiuitorului și nu au legătură cu fondul excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului,

precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 19 martie 2004, aprobată prin Legea nr. 218/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

Art. 26 alin. (2) lit. c): „*Contractele colective de muncă vor fi înregistrate fără semnătura tuturor reprezentanților părților, dacă: [...]*

c) reprezentanții părților la negociere care nu au semnat contractul colectiv de muncă reprezintă sub o treime din numărul salariaților unității, sub 7% din efectivul salariaților din ramura respectivă sau sub 5% din efectivul salariaților din economia națională, după caz.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 40 referitor la dreptul la asociere, art. 41 alin. (5) care garantează dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective și art. 43 privind dreptul la grevă. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind libertatea de întrunire și asociere, precum și art. 3, art. 8 și art. 11 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 87/1948 privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical, ratificată de România prin Decretul nr. 213/1957, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 4 din 18 ianuarie 1958.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Sindicatul Lucrătorilor Portuari din „Minmetal” în Dosarul nr. 10.797/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în Capitolul III din Legea nr. 130/1996, sunt prevăzute în mod explicit toate condițiile pe care patronatul și salariații trebuie să le îndeplinească pentru o legală reprezentare a lor cu prilejul negocierii și încheierii contractului colectiv de muncă la nivel de unitate, de ramură și național. Astfel, în ceea ce privește salariații, art. 14 lit. b) din legea amintită arată că aceștia vor fi reprezentați: — „*la nivel de unitate, de către organizațiile sindicale legal constituite și reprezentative ori, acolo unde nu este constituit un sindicat reprezentativ, prin reprezentanții aleși ai salariaților; — la nivelul grupurilor de unități și al ramurilor, de către organizațiile sindicale de tip federativ, legal constituite și reprezentative potrivit prezentei legi; — la nivel național, de către organizațiile sindicale de tip confederativ, legal constituite și reprezentative potrivit prezentei legi.*” Mai departe, art. 17 din aceeași lege prevede condițiile pe care trebuie să le îndeplinească organizațiile sindicale pentru a participa la negocieri, dispoziții din care se reține că reprezentativitatea este asigurată pentru organizațiile sindicale la nivel de unitate dacă au un număr de membri de cel puțin o treime din numărul salariaților unității; pentru organizațiile sindicale la nivel de ramură dacă numărul membrilor este cel puțin egal cu 7% din efectivul salariaților din ramura respectivă; respectiv pentru organizațiile sindicale la nivel național dacă au cumulat un număr de membri cel puțin egal cu 5% din efectivul salariaților din economia națională. În mod firesc, art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996, criticat de autorul excepției, prevede că înregistrarea contractului colectiv de muncă se poate face și dacă acesta nu este semnat de un număr mai mic de salariați decât cel prevăzut pentru a asigura reprezentativitatea, în mod corespondent prevederilor art. 17.

Curtea apreciază că aceste dispoziții de lege sunt clare, nedând loc niciunei interpretări echivoce. Astfel, din conținutul acestor articole ale Legii nr. 130/1996 se pot desprinde în mod clar condițiile ce trebuie îndeplinite de salariați, la nivel de unitate, pentru legala lor reprezentare la negocierea și încheierea contractului colectiv de muncă, atât în cazul în care există un sindicat reprezentativ, cât și în situația în care nu este constituit un astfel de sindicat. În aceste condiții, aspectele puse în discuție de autorul excepției care urmăresc stabilirea priorității unor sindicate nereprezentative din aceeași unitate apar ca fiind în mod evident probleme de aplicare a legii, de competența instanțelor de judecată, iar nu probleme de natură să pună în discuție constituționalitatea prevederilor art. 26 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 130/1996.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.574

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 lit. d) și e) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 lit. d) și e) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Nicolae Coandă în Dosarul nr. 9.510/63/2007 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției nu precizează textele din Constituție pretins a fi încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.510/63/2007, **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 lit. d) și e) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Coandă cu prilejul soluționării unei contestații formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată doar că textul de lege criticat este neconstituțional, fără a indica textele din Constituție pretins a fi încălcate.

Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, constatând că autorul excepției nu și-a motivat excepția

de neconstituționalitate, arată că nu poate exprima o opinie referitoare la excepția de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 155 lit. d) și e) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, dispoziții potrivit cărora: „*Tribunalele soluționează în primă instanță litigiile privind: [...]*

d) deciziile de pensionare;

e) refuzul nejustificat de rezolvare a unei cereri privind drepturile de asigurări sociale;”.

Autorul excepției nu arată ce dispoziții din Constituție încalcă textul de lege ce face obiectul excepției de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu arată nici motivele, nici textele din Constituție în raport cu care susține că art. 155 lit. d) și e) din Legea nr. 19/2000 este neconstituțional.

Prin urmare, se contravine cerințelor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 care prevede că „*sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 lit. d) și e) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Nicolae Coandă în Dosarul nr. 9.510/63/2007 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.579

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte	nr. 2.686/96/2008,	nr. 2.697/96/2008,	nr. 2.702/96/2008,
Nicolae Cochinescu	— judecător	nr. 2.700/96/2008,	nr. 2.698/96/2008,	nr. 2.708/96/2008,
Aspazia Cojocar	— judecător	nr. 2.936/96/2008,	nr. 2.935/96/2008,	nr. 2.933/96/2008,
Acsinte Gaspar	— judecător	nr. 2.932/96/2008,	nr. 2.944/96/2008,	nr. 2.943/96/2008,
Petre Lăzăroiu	— judecător	nr. 2.945/96/2008,	nr. 2.940/96/2008,	nr. 2.939/96/2008,
Ion Predescu	— judecător	nr. 2.947/96/2008,	nr. 3.246/96/2008,	nr. 3.248/96/2008,
Puskás Valentin Zoltán	— judecător	nr. 3.252/96/2008,	nr. 2.663/96/2008,	nr. 2.658/96/2008,
Tudorel Toader	— judecător	nr. 2.652/96/2008,	nr. 2.674/96/2008,	nr. 2.671/96/2008,
Augustin Zegrean	— judecător	nr. 2.666/96/2008,	nr. 2.665/96/2008,	nr. 2.651/96/2008,
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror	nr. 3.257/96/2008,	nr. 3.360/96/2008,	nr. 2.938/96/2008,
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent	nr. 2.687/96/2008,	nr. 2.670/96/2008,	nr. 2.948/96/2008,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.908/96/2008 al Tribunalului Harghita — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului nr. 3.610D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.611D/2009 — nr. 3.717D/2009, nr. 3.720D/2009 — nr. 3.739D/2009, nr. 3.743D/2009 — nr. 3.755D/2009, nr. 3.757D/2009 — nr. 3.772D/2009 și nr. 3.779D/2009 — nr. 3.796D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluși prevederi de lege, ridicată de același autor în dosarele nr. 2.909/96/2008, nr. 2.910/96/2008, nr. 2.911/96/2008, nr. 2.912/96/2008, nr. 2.924/96/2008, nr. 3.247/96/2008, nr. 3.250/96/2008, nr. 3.253/96/2008, nr. 3.254/96/2008, nr. 2.904/96/2008, nr. 2.905/96/2008, nr. 2.903/96/2008, nr. 2.906/96/2008, nr. 2.907/96/2008, nr. 2.902/96/2008, nr. 2.901/96/2008, nr. 2.898/96/2008, nr. 2.899/96/2008, nr. 2.845/96/2008, nr. 2.895/96/2008, nr. 2.897/96/2008, nr. 2.896/96/2008, nr. 2.900/96/2008, nr. 3.448/96/2008, nr. 3.446/96/2008, nr. 3.423/96/2008, nr. 2.861/96/2008, nr. 3.452/96/2008, nr. 2.818/96/2008, nr. 2.832/96/2008, nr. 3.461/96/2008, nr. 2.846/96/2008, nr. 2.849/96/2008, nr. 2.817/96/2008, nr. 2.822/96/2008, nr. 2.824/96/2008, nr. 3.460/96/2008, nr. 3.471/96/2008, nr. 2.984/96/2008, nr. 2.985/96/2008, nr. 3.417/96/2008, nr. 3.469/96/2008, nr. 3.447/96/2008, nr. 3.451/96/2008, nr. 3.455/96/2008, nr. 3.463/96/2008, nr. 3.466/96/2008, nr. 3.430/96/2008, nr. 3.489/96/2008, nr. 3.443/96/2008, nr. 3.511/96/2008, nr. 3.424/96/2008, nr. 3.425/96/2008, nr. 2.833/96/2008, nr. 2.844/96/2008, nr. 3.497/96/2008, nr. 3.549/96/2008, nr. 3.562/96/2008, nr. 3.568/96/2008, nr. 3.570/96/2008, nr. 3.571/96/2008, nr. 3.481/96/2008, nr. 3.483/96/2008, nr. 3.495/96/2008, nr. 3.524/96/2008, nr. 3.544/96/2008, nr. 3.546/96/2008, nr. 2.692/96/2008, nr. 2.685/96/2008, nr. 2.679/96/2008, nr. 2.676/96/2008, nr. 2.707/96/2008, nr. 2.690/96/2008, nr. 2.689/96/2008,

nr. 3.558/96/2008, nr. 3.560/96/2008, nr. 2.812/96/2008, nr. 3.519/96/2008, nr. 3.520/96/2008, nr. 3.542/96/2008, nr. 2.913/96/2008, nr. 3.517/96/2008, nr. 2.916/96/2008, nr. 2.915/96/2008, nr. 2.914/96/2008, nr. 2.918/96/2008, nr. 2.919/96/2008, nr. 2.917/96/2008, nr. 2.921/96/2008, nr. 2.922/96/2008, nr. 2.923/96/2008, nr. 3.256/96/2008, nr. 2.920/96/2008, nr. 2.839/96/2008, nr. 2.840/96/2008, nr. 2.842/96/2008, nr. 2.866/96/2008, nr. 2.862/96/2008, nr. 2.843/96/2008, nr. 2.835/96/2008, nr. 2.830/96/2008, nr. 2.883/96/2008, nr. 2.876/96/2008, nr. 2.875/96/2008, nr. 2.820/96/2008, nr. 2.823/96/2008, nr. 2.826/96/2008, nr. 2.734/96/2008, nr. 2.710/96/2008, nr. 2.715/96/2008, nr. 2.716/96/2008, nr. 2.717/96/2008, nr. 2.718/96/2008, nr. 2.719/96/2008, nr. 2.721/96/2008, nr. 2.722/96/2008, nr. 2.735/96/2008, nr. 2.737/96/2008, nr. 2.738/96/2008, nr. 2.740/96/2008, nr. 2.741/96/2008, nr. 2.742/96/2008, nr. 2.744/96/2008, nr. 2.751/96/2008, nr. 2.746/96/2008, nr. 2.747/96/2008, nr. 2.756/96/2008, nr. 2.669/96/2008, nr. 2.660/96/2008, nr. 2.941/96/2008, nr. 2.723/96/2008, nr. 2.761/96/2008, nr. 3.554/96/2008, nr. 2.759/96/2008, nr. 3.480/96/2008, nr. 3.486/96/2008, nr. 3.422/96/2008, nr. 3.414/96/2008, nr. 3.387/96/2008, nr. 3.388/96/2008 și nr. 3.362/96/2008 ale Tribunalului Harghita — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 3.611D/2009 — nr. 3.717D/2009, nr. 3.720D/2009 — nr. 3.739D/2009, nr. 3.743D/2009 — nr. 3.755D/2009, nr. 3.757D/2009 — nr. 3.772D/2009 și nr. 3.779D/2009 — nr. 3.796D/2009 la Dosarul nr. 3.610D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 și 7 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.908/96/2008, nr. 2.909/96/2008, nr. 2.910/96/2008, nr. 2.911/96/2008, nr. 2.912/96/2008, nr. 2.924/96/2008, nr. 3.247/96/2008, nr. 3.250/96/2008, nr. 3.253/96/2008, nr. 3.254/96/2008, nr. 2.904/96/2008, nr. 2.905/96/2008, nr. 2.903/96/2008, nr. 2.906/96/2008, nr. 2.907/96/2008, nr. 2.902/96/2008, nr. 2.901/96/2008, nr. 2.898/96/2008, nr. 2.899/96/2008, nr. 2.845/96/2008, nr. 2.895/96/2008, nr. 2.897/96/2008, nr. 2.896/96/2008, nr. 2.900/96/2008, nr. 3.448/96/2008, nr. 3.446/96/2008, nr. 3.423/96/2008, nr. 2.861/96/2008, nr. 3.452/96/2008, nr. 2.818/96/2008, nr. 2.832/96/2008, nr. 3.461/96/2008, nr. 2.846/96/2008, nr. 2.849/96/2008, nr. 2.817/96/2008, nr. 2.822/96/2008, nr. 2.824/96/2008, nr. 3.460/96/2008, nr. 3.471/96/2008, nr. 2.984/96/2008, nr. 2.985/96/2008, nr. 3.417/96/2008, nr. 3.469/96/2008, nr. 3.447/96/2008, nr. 3.451/96/2008, nr. 3.455/96/2008, nr. 3.463/96/2008, nr. 3.466/96/2008, nr. 3.430/96/2008, nr. 3.489/96/2008, nr. 3.443/96/2008, nr. 3.511/96/2008, nr. 3.424/96/2008, nr. 3.425/96/2008, nr. 2.833/96/2008, nr. 2.844/96/2008, nr. 3.497/96/2008, nr. 3.549/96/2008, nr. 3.562/96/2008, nr. 3.568/96/2008, nr. 3.570/96/2008, nr. 3.571/96/2008, nr. 3.481/96/2008, nr. 3.483/96/2008, nr. 3.495/96/2008, nr. 3.524/96/2008, nr. 3.544/96/2008, nr. 3.546/96/2008, nr. 2.692/96/2008, nr. 2.685/96/2008, nr. 2.679/96/2008, nr. 2.676/96/2008, nr. 2.707/96/2008, nr. 2.690/96/2008, nr. 2.689/96/2008, nr. 2.686/96/2008, nr. 2.697/96/2008, nr. 2.702/96/2008, nr. 2.700/96/2008, nr. 2.698/96/2008, nr. 2.708/96/2008, nr. 2.936/96/2008, nr. 2.935/96/2008, nr. 2.933/96/2008, nr. 2.932/96/2008, nr. 2.944/96/2008, nr. 2.943/96/2008, nr. 2.945/96/2008, nr. 2.940/96/2008, nr. 2.939/96/2008, nr. 2.947/96/2008, nr. 3.246/96/2008, nr. 3.248/96/2008, nr. 3.252/96/2008, nr. 2.663/96/2008, nr. 2.658/96/2008, nr. 2.652/96/2008, nr. 2.674/96/2008, nr. 2.671/96/2008, nr. 2.666/96/2008, nr. 2.665/96/2008, nr. 2.651/96/2008, nr. 3.257/96/2008, nr. 3.360/96/2008, nr. 2.938/96/2008, nr. 2.687/96/2008, nr. 2.670/96/2008, nr. 2.948/96/2008, nr. 3.558/96/2008, nr. 3.560/96/2008, nr. 2.812/96/2008, nr. 3.519/96/2008, nr. 3.520/96/2008, nr. 3.542/96/2008, nr. 2.913/96/2008, nr. 3.517/96/2008, nr. 2.916/96/2008, nr. 2.915/96/2008, nr. 2.914/96/2008, nr. 2.918/96/2008, nr. 2.919/96/2008, nr. 2.917/96/2008, nr. 2.921/96/2008, nr. 2.922/96/2008, nr. 2.923/96/2008, nr. 3.256/96/2008, nr. 2.920/96/2008, nr. 2.839/96/2008, nr. 2.840/96/2008, nr. 2.842/96/2008, nr. 2.866/96/2008, nr. 2.862/96/2008, nr. 2.843/96/2008, nr. 2.835/96/2008, nr. 2.830/96/2008, nr. 2.883/96/2008, nr. 2.876/96/2008, nr. 2.875/96/2008, nr. 2.820/96/2008, nr. 2.823/96/2008, nr. 2.826/96/2008, nr. 2.734/96/2008, nr. 2.710/96/2008, nr. 2.715/96/2008, nr. 2.716/96/2008, nr. 2.717/96/2008, nr. 2.718/96/2008, nr. 2.719/96/2008, nr. 2.721/96/2008, nr. 2.722/96/2008, nr. 2.735/96/2008, nr. 2.737/96/2008, nr. 2.738/96/2008, nr. 2.740/96/2008, nr. 2.741/96/2008, nr. 2.742/96/2008, nr. 2.744/96/2008, nr. 2.751/96/2008, nr. 2.746/96/2008, nr. 2.747/96/2008, nr. 2.756/96/2008, nr. 2.669/96/2008, nr. 2.660/96/2008, nr. 2.941/96/2008, nr. 2.723/96/2008, nr. 2.761/96/2008, nr. 3.554/96/2008, nr. 2.759/96/2008, nr. 3.480/96/2008, nr. 3.486/96/2008, nr. 3.422/96/2008,

nr. 3.414/96/2008, nr. 3.387/96/2008, nr. 3.388/96/2008 și nr. 3.362/96/2008, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în cauze privind soluționarea unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivările excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că instanțele de judecată au interpretat în mod greșit textul de lege criticat, în sensul că realizează o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arată că acestea nu au ținut seama de faptul că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, fiind abrogat expres Decretul nr. 16/1976 care reglementa această modalitate de abrogare. Se mai arată că, ținând cont de principiul efectivității, dezvoltat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și în cea a Curții Constituționale a României, legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității lor, care să fie coerente, să evite paralelismul legislativ, să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale și să aibă o aplicabilitate practică uniformă. Se amintește că, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, cu referire la Legea nr. 24/2000. În acest sens, se arată că Parlamentul poate să modifice prevederi legale în vigoare prin abrogare expresă, dar nu și implicită, întrucât ar contraveni principiului coerenței legislative.

Tribunalul Harghita — Secția civilă apreciază că motivarea excepției nu are în vedere aspecte de neconstituționalitate, ci de aplicare a legii în timp.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, arătând, totodată, că motivele de neconstituționalitate invocate privesc modul de interpretare și aplicare a legii aplicabile speței, ceea ce reprezintă un atribut al instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72

din 5 februarie 2003, potrivit căreia „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

În opinia autorilor excepției, textul de lege criticat este contrar dispozițiilor din Constituție cuprinse la următoarele articole: art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) potrivit căruia regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică și art. 79 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Legislativ. De asemenea, autorii excepției consideră că este încălcat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, pronunțându-se asupra acestora din perspectiva aceluiași critici

și prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca și cele invocate și în prezent. Prin mai multe decizii, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă, reținând, în esență, că autorul acesteia își fundamentează critica pe o chestiune de interpretare și de aplicare a legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. În acest sens, pot fi amintite, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, sau Decizia nr. 1.133 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței deja existente a Curții Constituționale, soluția pronunțată cu acele prilejuri și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 2.908/96/2008, nr. 2.909/96/2008, nr. 2.910/96/2008, nr. 2.911/96/2008, nr. 2.912/96/2008, nr. 2.924/96/2008, nr. 3.247/96/2008, nr. 3.250/96/2008, nr. 3.253/96/2008, nr. 3.254/96/2008, nr. 2.904/96/2008, nr. 2.905/96/2008, nr. 2.903/96/2008, nr. 2.906/96/2008, nr. 2.907/96/2008, nr. 2.902/96/2008, nr. 2.901/96/2008, nr. 2.898/96/2008, nr. 2.899/96/2008, nr. 2.845/96/2008, nr. 2.895/96/2008, nr. 2.897/96/2008, nr. 2.896/96/2008, nr. 2.900/96/2008, nr. 3.448/96/2008, nr. 3.446/96/2008, nr. 3.423/96/2008, nr. 2.861/96/2008, nr. 3.452/96/2008, nr. 2.818/96/2008, nr. 2.832/96/2008, nr. 3.461/96/2008, nr. 2.846/96/2008, nr. 2.849/96/2008, nr. 2.817/96/2008, nr. 2.822/96/2008, nr. 2.824/96/2008, nr. 3.460/96/2008, nr. 3.471/96/2008, nr. 2.984/96/2008, nr. 2.985/96/2008, nr. 3.417/96/2008, nr. 3.469/96/2008, nr. 3.447/96/2008, nr. 3.451/96/2008, nr. 3.455/96/2008, nr. 3.463/96/2008, nr. 3.466/96/2008, nr. 3.430/96/2008, nr. 3.489/96/2008, nr. 3.443/96/2008, nr. 3.511/96/2008, nr. 3.424/96/2008, nr. 3.425/96/2008, nr. 2.833/96/2008, nr. 2.844/96/2008, nr. 3.497/96/2008, nr. 3.549/96/2008, nr. 3.562/96/2008, nr. 3.568/96/2008, nr. 3.570/96/2008, nr. 3.571/96/2008, nr. 3.481/96/2008, nr. 3.483/96/2008, nr. 3.495/96/2008, nr. 3.524/96/2008, nr. 3.544/96/2008, nr. 3.546/96/2008, nr. 2.692/96/2008, nr. 2.685/96/2008, nr. 2.679/96/2008, nr. 2.676/96/2008, nr. 2.707/96/2008, nr. 2.690/96/2008, nr. 2.689/96/2008, nr. 2.686/96/2008, nr. 2.697/96/2008, nr. 2.702/96/2008, nr. 2.700/96/2008, nr. 2.698/96/2008, nr. 2.708/96/2008, nr. 2.936/96/2008, nr. 2.935/96/2008, nr. 2.933/96/2008, nr. 2.932/96/2008, nr. 2.944/96/2008, nr. 2.943/96/2008, nr. 2.945/96/2008, nr. 2.940/96/2008, nr. 2.939/96/2008, nr. 2.947/96/2008, nr. 3.246/96/2008, nr. 3.248/96/2008, nr. 3.252/96/2008, nr. 2.663/96/2008, nr. 2.658/96/2008, nr. 2.652/96/2008, nr. 2.674/96/2008, nr. 2.671/96/2008, nr. 2.666/96/2008, nr. 2.665/96/2008, nr. 2.651/96/2008, nr. 3.257/96/2008, nr. 3.360/96/2008, nr. 2.938/96/2008, nr. 2.687/96/2008, nr. 2.670/96/2008, nr. 2.948/96/2008, nr. 3.558/96/2008, nr. 3.560/96/2008, nr. 2.812/96/2008, nr. 3.519/96/2008, nr. 3.520/96/2008, nr. 3.542/96/2008, nr. 2.913/96/2008, nr. 3.517/96/2008, nr. 2.916/96/2008, nr. 2.915/96/2008, nr. 2.914/96/2008, nr. 2.918/96/2008, nr. 2.919/96/2008, nr. 2.917/96/2008, nr. 2.921/96/2008, nr. 2.922/96/2008, nr. 2.923/96/2008, nr. 3.256/96/2008, nr. 2.920/96/2008, nr. 2.839/96/2008, nr. 2.840/96/2008, nr. 2.842/96/2008, nr. 2.866/96/2008, nr. 2.862/96/2008, nr. 2.843/96/2008, nr. 2.835/96/2008, nr. 2.830/96/2008, nr. 2.883/96/2008, nr. 2.876/96/2008, nr. 2.875/96/2008, nr. 2.820/96/2008, nr. 2.823/96/2008, nr. 2.826/96/2008, nr. 2.734/96/2008, nr. 2.710/96/2008, nr. 2.715/96/2008, nr. 2.716/96/2008, nr. 2.717/96/2008, nr. 2.718/96/2008, nr. 2.719/96/2008, nr. 2.721/96/2008, nr. 2.722/96/2008, nr. 2.735/96/2008, nr. 2.737/96/2008, nr. 2.738/96/2008, nr. 2.740/96/2008, nr. 2.741/96/2008, nr. 2.742/96/2008, nr. 2.744/96/2008, nr. 2.751/96/2008, nr. 2.746/96/2008, nr. 2.747/96/2008, nr. 2.756/96/2008, nr. 2.669/96/2008, nr. 2.660/96/2008, nr. 2.941/96/2008, nr. 2.723/96/2008, nr. 2.761/96/2008, nr. 3.554/96/2008, nr. 2.759/96/2008, nr. 3.480/96/2008, nr. 3.486/96/2008, nr. 3.422/96/2008, nr. 3.414/96/2008, nr. 3.387/96/2008, nr. 3.388/96/2008 și nr. 3.362/96/2008 ale Tribunalului Harghita — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.604

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucharest Arena” — S.A. din Buftea în Dosarul nr. 8.518/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.518/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucharest Arena” — S.A. din Buftea într-o cauză având ca obiect soluționarea pe calea ordonanței președințiale a unei cauze comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) ce consacră accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și cele ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, precum și dreptul la un proces echitabil, consacrat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin „crearea unei proceduri expeditiv de rezolvare a proceselor”, caracterul sumar al acestei proceduri împiedicând judecătorul să analizeze temeinic pretențiile apărărilor deduse judecății și probele administrate. Totodată, arată că prin reglementarea actuală a art. 581 din Codul de procedură civilă se încalcă dreptul la apărare, deoarece instanța poate să ia măsura evacuării fără a cerceta fondul litigiului.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că procedura specială a ordonanței președințiale este menită să asigure accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul de proprietate fiind deopotrivă garantate prin reglementarea criticată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: *„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

Prevederile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 21 alin. (1)—(3) ce consacră accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală ca cele invocate în prezenta cauză și având motivări similare.

Astfel, prin Decizia nr. 697 din 5 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 4 iunie 2009, și Decizia nr. 762 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 18 iunie 2009, Curtea a statuat că dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor art. 21, art. 24 și art. 44 din Legea fundamentală.

În acest sens, instanța de contencios constituțional a statuat că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngrădire dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, se creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de

ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Deoarece în cauza de față nu sunt relevate aspecte noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței în materie a Curții, atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele care le-au fundamentat își păstrează valabilitatea și în acest dosar.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bucharest Arena” — S.A. din Buftea în Dosarul nr. 8.518/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

